

Монолог Олени

Йосип Мартинюк

Пам'яті поетеси і патріотки Олени Теліги, розстріляної фашистами 2 лютого
1942 р. у Бабиному Яру
... Не треба смутку... Я – жива!

Моя поезія – мої слова
Тобі, моя рідна Україно!
... До тебе я летіла із чужини
Лелекою. Раділа, що позаду
Лишились і Варшава, Подебради,
І Злата Прага. Київ величавий
Чекав мене у осінь золотаву.
Мій рідний Київ! Серцю ніжно-любий,
До тебе я ішла, немов до шлюбу
Йде наречена. Йшли зі мною
В одній колоні твердою ходою
Мої соратники, друзі-побратими,
Одважні лицарі і разом з ними
Я твердо вірила, що в битві двох драконів
Постане від Карпат аж до самого Дону
На їх імперських і диктаторських руїнах
Соборна, вільна Україна!
Свята наївність, як було не знати,
Що в древнім Львові повні каземати
Вже цвіту нашого. Тих, що світу заявили
І вільну Україну зголосили.
Що у тюрмі і Мельник, і Бандера, –
А ми ідемо по своїх теренах
І тішимося, немов максималісти,
Що нас чекає Київ – стольне місто,
Що Київ мій трагічно-величавий
Стане початком нашої держави.
У Києві ми творчо працювали,
І не здогадувались, і не знали,
Що йдуть арешти, звірствує гестапо,

І нас лишилось небагато.
... І радить Ольжич: – Треба утікати,
На певний час надійно заховатись.
Втекти? Сховатися? Це ж зрада!
І не прийняла я його пораду.
Бо як тоді дивитимусь у вічі
Тим, кого до бою я звала, до січі?
Бо не було в історії ще зроду,
Щоби давалася без жертв свята свобода!
... Олеже... Друже... вірний мій Олежику!
Невже подумав, що зійду зі стежки,
Яку сама свідомо я обрала?
Я святу клятву Україні дала –
За неї, за соборну і єдину
Боротимусь до скону, до загину!
І виклик я роблю катам-забродам:
Я навіки злилась зі своїм народом!
Мене вам не зламати і не вбити,
Я в Україні вічно буду жити!
... До Бога маю лиш одне благання –
Пошли гарячу смерть, а не земне вмирання.
... Арешт... Тюрма... На вулиці зима.
В холодній камері я не одна,
Зі мною вірні друзі-побратими...
І муж Михайло. Коханий мій, єдиний...
Одна на двох судилася нам доля...
Не нам збирати зі свого поля
Той урожай, що щедро засівали...
Та вірю: наша слава не пропала –
Прийде за нами наша гідна зміна
І принесе свободу Україні.

...Ось Бабин Яр... Проклятий Бабин Яр...
У серце цілиться фашистський яничар...

І постріл... Гострий постріл смерті...
Останній роблю крок...
... Останній...
У безсмертя...

О Україно! Рідна моя нене!

Ти була, є завжди одна для мене.
До тебе линуть із небес мої слова:
- Не треба смутку... Я - жива!

Вставай, Україно!
Жевріла надія
В серці у нації -
Ми будем в Європі,
В євроінтеграції.

Надію цю вбив
Президентський плювок
І "Беркута" страшний,
Кривавий кийок.

Та кров, що зросила
Наш Євромайдан,
Із душ наших змила
Облуду й обман.

За світлу долю,
За краще життя
Ми будем стояти
Тут всі до кінця.

Єднаймося, браття!
Гуртуймо ряди.
У єдності сила
І шлях до мети.

За зганьблене право,
Потоптану честь
Ми владі злочинній,
Усі скажем: — Геть!

Банду - Геть! Геть! Геть!

Вставай, Україно!
Україно! Вставай!
Кращу долю свою,
Вибір свій захищай,

Вибір правди, достатку, свободи.
В європейській сім'ї
Ми здобудем свої
Права, гідні держави й народу!

Вставай, Україно!